

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobkyně: **Bc. J. M.**
bytem R.

proti
žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**
sídlem Vršovická 1442/65, 100 10 Praha 10

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 11. 2016 č. j. 1916/560/16,
54937/ENV/16

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 11. 2016 č. j. 1916/560/16, 54937/ENV/16, kterým bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Agentury ochrany přírody a krajiny České republiky, regionálního pracoviště Chráněné krajinné oblasti Žďárské vrchy (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 30. 6. 2016 č. j. SR/0004/ZV/2016-10. Tímto rozhodnutím byla žalobkyně shledána vinnou ze spáchání přestupku podle ust. § 87 odst. 3 písm. n) zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny (dále jen „zákon o ochraně přírody a krajiny“), kterého se dopustila tím, že vykonávala ve zvláště chráněném území činnost, pro kterou je vyžadován souhlas orgánu ochrany přírody, bez tohoto souhlasu. Žalobkyně se přestupku dopustila z nedbalosti tím, že v letech 2012-2013 ve zvláště chráněném území Chráněné krajinné

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

oblasti Žďárské vrchy na pozemku p. č. x v k. ú. x provedla zatrubnění a technickou úpravu části vodního toku, tj. vodní dílo ve smyslu zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (dále jen „vodní zákon“), bez závazného stanoviska podle ust. § 44 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny, resp. za vydaného nesouhlasného stanoviska ze dne 20. 1. 2016 č. j. 00050/ZV/15 příslušného orgánu ochrany přírody, tj. Agentury ochrany přírody a krajiny České republiky, a toto vodní dílo bez platného právního titulu doposud neodstranila a provozuje jej. Za tento přestupek jí byla podle ust. § 87 odst. 3 písm. n) zákona o ochraně přírody a krajiny uložena pokuta ve výši 10 000 Kč. Současně byla žalobkyni podle ust. § 79 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“) uložena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Žalobkyně ve své žalobě uvedla, že rozhodnutí žalovaného je neurčité a nezákonné. Namítala, že z výroku žalobou napadeného rozhodnutí ani z jeho odůvodnění není zřejmé, jakého konkrétního skutku se měla dopustit. Poukázala na to, že pokud se přestupku měla dopustit tím, že v letech 2012-2013 provedla vodní dílo bez závazného stanoviska podle ust. § 44 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny, nemohla za něj být potrestána z důvodu prekluze (ust. § 20 odst. 1 zákona o přestupcích), přestupkové řízení mělo být podle ust. § 76 odst. 1 písm. f) zákona o přestupcích zastaveno. Tento přestupek nemá podle žalobkyně znaky trvalého přestupku. Pokud správní orgány zamýšlely žalobkyni potrestat za to, že vodní dílo bez platného titulu doposud neodstranila a provozuje jej, v čemž spatřovaly trvalý přestupek, ve výroku rozhodnutí však není uvedeno, ve kterém časovém období se vytýkaného jednání měla žalobkyně dopustit. Výrok rozhodnutí proto žalobkyně považovala za neurčitý, neboť postrádala časový údaj o době jeho spáchání, který je nezbytnou náležitostí každého rozhodnutí (ust. § 77 zákona o přestupcích, ust. § 68 správního řádu). Byla přesvědčena o tom, že nebylo možné vyjít z časových údajů, které se vztahovaly k jinému skutku – provedení vodního díla, za tento přestupek již nebylo možné ji postihnout, nejednalo se o trvalý přestupek; období, kdy se měla dopustit neodstranění a provozování vodního díla, není ve výroku rozhodnutí žádným způsobem specifikováno. Namítala, že z uvedených důvodů byla v průběhu řízení zkrácena na svých právech. Rozhodnutí žalovaného je podle žalobkyně nezákonné, neboť je založeno na absenci souhlasného stanoviska orgánu ochrany přírody, avšak nesouhlasné stanovisko Agentury ochrany přírody a krajiny České republiky (dále též „AOPK ČR“) je nezákonné a žalovaný ho měl odmítnout a nařídit vydání nového závazného stanoviska. Žalobkyně dále uvedla, že žalovaný nezohlednil skutečný stav vodního díla, zejména pokud jde o degradaci vodního toku, jelikož zpevněné břehy vodního díla jsou v současné době prorostlé místní vegetací, jak tomu bylo původně. Namítala, že žalobou napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť se žalovaný nevypořádal se všemi jejími námitkami, zejména s rozporům závazného stanoviska se skutečným stavem namítaným žalobkyní v průběhu správního řízení i v odvolání. Žalobkyně opakovaně poukazovala na to, že závazné stanovisko obsahuje nepravdivé údaje, což doložila stanoviskem ke kapacitě zatrubnění potoka ze dne 27. 10. 2015 zpracovaným expertem v oboru hydrogeologie RNDr. T. V. Poukázala na pasáž závazného stanoviska, že: *„žádný úsek toku v okolí pozemků ve vlastnictví investorky není upraven tak, jako potok mezi pozemky p. č. x a p. č. x v k. ú. x,“* k tomu namítala, že zástupce AOPK ČR byl přítomen místnímu šetření a mohl vidět, že bezejmenný přítok potoku Hlučál je na její pozemek přiveden cca 25 m dlouhým zatrubněním pod komunikací parc. č. x a v sousedství pozemků parc. č. x a x v k. ú. x. S touto námitkou se správní orgány podle žalobkyně nevypořádaly. Také poukázala na to, že správní orgány nikterak nespecifikovaly, co se rozumí provozováním vodního díla,

námítky žalobkyně uplatněné ve správním řízení nebyly správními orgány vypořádány. Dále měla za to, že správní orgány postupovaly nesprávně, neboť mohou uplatňovat státní moc jen v případech a v mezích stanovených zákonem, a to způsobem, který zákon stanoví, a jsou povinny respektovat zásadu obdobného rozhodování skutkově podobných případů. Žalobkyně uvedla, že mělo být vypracováno objektivní, konkrétní, na daný případ aplikovatelné a pravdivé závazné stanovisko, což se však nestalo, a to zejména vzhledem k výše citované pasáži, jejíž nesprávnost byla potvrzena stanoviskem ke kapacitě zatrubnění potoka ze dne 27. 10. 2015 vypracovaným expertem v oboru hydrogeologie RNDr. T. V., ve kterém se uvádí: „*Zatrubnění DN 1000 je de facto dostatečně kapacitní za všech okolností, neboť o cca 80 % převyší kapacitu potrubí DN 800 (1,242 m.s⁻¹), jímž je potok na pozemek přiváděn.*“ Tento důkaz správní orgán prvního stupně neprovedl, což nijak neodůvodnil, žalobkyně v tom spatřovala rozpor s judikaturou Nejvyššího správního soudu (viz rozsudky ze dne 11. 8. 2004 č. j. 5 A 48/2001-47 a ze dne 31. 5. 2007 č. j. 2 Afs 105/2006-90) a rozhodovací činností veřejného ochránce práv (viz zpráva o šetření ze dne 2. 2. 2015 sp. zn. 5750/2014/VOP/MH). Žalobkyně považovala závazné stanovisko za neobjektivní a nezákonné, podle ní bylo vypracováno v rozporu s ust. § 2 odst. 4 správního řádu, obdobných staveb vodních děl je totiž na potoce Hlučál v Chráněné krajinné oblasti Žďárské vrchy v obci x několik. Podle žalobkyně nebyl dán důvod, aby se v tomto konkrétním případě správní orgán odchýlil od své dosavadní praxe. Rovněž namítala, že závazné stanovisko nebylo zpracováno konkrétně a s přihlédnutím k místním poměrům, nebylo v něm uvedeno, jaké biotopy stavba vodního díla ohrozila či poškodila, které ekologické funkce a jak byly ohroženy či poškozeny, a to zejména s přihlédnutím k ostatním stavbám vodních děl v obci nebo k územnímu plánu obce x, z něhož je zřejmé, že předmětná část toku se nachází v zastavěném území, nejde ani o oblast územního systému ekologické stability. Žalobkyně dále podotkla, že správní orgán prvního stupně její jednání nejprve podřadil pod skutkovou podstatu přestupku podle ust. § 87 odst. 2 písm. f) zákona o ochrany přírody a krajiny a skutek v příkazu ze dne 26. 1. 2016 č. j. SR/0004/ZV/2016-1 definoval takto: „*Obviněná paní Bc. J. M. se prokazatelně dopustila porušení § 4 odst. 2 zákona tím, že si k zásahu, který by mohl vést k poškození významného krajinného prvku, neopatřila závazné stanovisko orgánu ochrany přírody.*“ Skutková podstata přestupku byla podle žalobkyně definována jednáním (neopatřením závazného stanoviska), nikoli způsobeným následkem (provedením vodního díla). Následně správní orgán prvního stupně přistoupil ke změně právní kvalifikace přestupku podle ust. § 87 odst. 3 písm. n) zákona o ochraně přírody a krajiny a v rozhodnutí ze dne 30. 6. 2016 č. j. SR/0004/ZV/2016-10 žalobkyni vytkl, že v letech 2012-2013 ve zvláště chráněném území Chráněné krajinné oblasti Žďárské vrchy na pozemku p. č. x v k. ú. x provedla zatrubnění a technickou úpravu části vodního toku, tj. vodní dílo ve smyslu vodního zákona, bez závazného stanoviska podle ust. § 44 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny, resp. za vydaného nesouhlasného stanoviska ze dne 20. 1. 2016 č. j. 00050/ZV/15 příslušného orgánu ochrany přírody, tj. Agentury ochrany přírody a krajiny České republiky, a toto vodní dílo bez platného právního titulu doposud neodstranila a provozuje jej. Žalobkyně nevyvracela, že správní orgán prvního stupně byl oprávněn přistoupit ke změně právní kvalifikace skutku, nicméně nesouhlasila s tím, že jí bylo vytýkáno jiné jednání, než je uvedeno v příkazu o uložení pokuty. Uvedla, že správní orgán prvního stupně pochybil, když se změnou právní kvalifikace změnil i vymezení skutku. Následně pochybil i žalovaný, když tento nesprávný postup potvrdil a odklonil se od konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu. Podle žalobkyně byl pod právní kvalifikaci podřazen jiný

skutek, nešlo o pouhé upřesnění jednání žalobkyně, ale o změnu hodnocení skutku. Žalobkyně poukázala na to, že v prvním případě jí bylo vytýkáno neopatrění závazného stanoviska k zásahu do významného krajinného prvku, ve druhém případě jí bylo vytýkáno provedení vodního díla bez platného právního titulu, neodstranění a provozování uvedeného vodního díla. Ani žalovaný, ani správní orgán prvního stupně podle žalobkyně nevysvětlily, co rozumí provozováním vodního díla. Odkázala na ust. § 6 vyhlášky č. 178/2012 Sb., kterou se stanoví seznam významných vodních toků a způsob provádění činností souvisejících se správou vodních toků, ve kterém je uvedeno, že provozováním vodního díla se rozumí „*provádění manipulace na vodním díle v korytě vodního toku v rámci schváleného manipulačního řádu*“, žalobkyně toto však nenaplnovala, vodní dílo realizovala pouze za účelem předcházení ohrožení a porušení zdraví a bezpečnosti osob a zvířat, jelikož došlo opakovaně vlivem sesuvů půdy a neudržování vodního toku ze strany majitele k pádu a zranění dětí a zvířat do vodního toku. Žalobkyně měla za to, že správní orgány jí vytýkané jednání neprokázaly, pouze jej v rozhodnutích konstatovaly. Dále uvedla, že v současné situaci není oprávněna odstranit vodní dílo, neboť probíhá řízení o dodatečném povolení stavby (a řízení o odstranění stavby, které je přerušeno), případné odstranění stavby by žalobkyni mělo být nařízeno stavebním úřadem, který by měl současně podrobně vymezit podmínky, za kterých by mělo odstranění stavby proběhnout a do jakého stavu by měl být vodní tok uveden. Žalovaný podle žalobkyně pochybil, i pokud jde o podřazení vytýkaného skutku pod skutkovou podstatu přestupku podle ust. § 87 odst. 3 písm. n) zákona o ochraně přírody a krajiny. Podle gramatického výkladu je skutková podstata přestupku definována jednáním, nikoli způsobeným následkem, který se do zákonné definice snažily zahrnout správní orgány. Žalobkyně pak zastává názor, že z dikce skutkové podstaty daného přestupku je zřejmé, že se snaží postihnout různé formy jednání, tedy jak činnost, která je již ukončená, tak činnost, která ukončená není – jednání pachatele tak spočívá v tom, že 1) vykonává činnost, 2) ve zvláště chráněném území, 3) za absence potřebného souhlasu orgánu ochrany přírody. Žalobkyně měla za to, že z výkladu (gramatického a logického) daného ustanovení neplyne, že by šlo o přestupek trvalý. Smyslem daného ustanovení je postihnout právě a jen porušení právním předpisem stanovené povinnosti opatřit si souhlas orgánu ochrany přírody, nikoli udržování protiprávního stavu, jde o přestupek poruchový, pro který je příznačné jeho způsobení, nikoli jeho udržování. Také namítala, že správní orgány ve svém rozhodnutí uvedly, že žalobkyně vodní dílo provozuje a dosud jej neodstranila, aby na její jednání alespoň zdánlivě předmětná skutková podstata, ani provedení stavby, ani její provozování, ani její neodstranění nejsou znakem skutkové podstaty. Dodala, že pokud by měl být připuštěn výklad ust. § 87 odst. 3 písm. n) zákona o ochraně přírody a krajiny tak, jej uvedly správní orgány, jednalo by se o rozšiřování správní odpovědnosti cestou analogie v neprospěch pachatele (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2015 č. j. 1 As 236/2014-22), což je naprosto nepřijatelné; postup žalovaného byl dle žalobkyně protizákonný, jelikož podle ust. § 20 odst. 1 zákona o přestupcích došlo k zániku odpovědnosti za přestupek z důvodu uplynutí lhůty k jeho projednání. Žalobkyně dále namítala, že AOPK ČR je sice oprávněna projednávat přestupky ve věcech životního prostředí, ale tyto přestupky může řešit jen v mezích a na základě zákona. Pro úplnost upozornila na to, že závazné stanovisko AOPK ČR je dle ust. § 149 odst. 1 správního řádu považováno za samostatný úkon učiněný správním orgánem na základě zákona, není však samostatným rozhodnutím ve správním řízení, samo o sobě nezakládá práva a povinnosti adresátům, jedná se o podkladový úkon k vydání konečného rozhodnutí, právní titul, na základě

kterého lze stavbu vodního díla realizovat, nevydává AOPK ČR, není tedy ani oprávněna sankcionovat absenci takového právního titulu, jelikož k jeho vydání není věcně příslušná. Uvedla, že správní orgány nejsou oprávněny jakkoli dotvářet skutkové podstaty přestupků, zejména s ohledem na čl. 39 Listiny základních práv a svobod (viz také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2007 č. j. 2 Afs 176/2006-96).

3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že výroky napadeného rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně jsou srozumitelné, je zřejmé, kdo, jak a kdy se přestupku dopustil, v odůvodnění je pak upřesněno, že užíváním stavby včetně terénních úprav před nemovitostí žalobkyně je páčán trvající správní delikt. Žalovaný měl za to, že tím, že žalobkyně provedla nedovolené zatrubnění potoka již v roce 2013, se nemůže zbavit odpovědnosti za porušení zákona, konkrétně ust. § 44 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny. Dále poukázal na to, že žalobkyně požádala o závazné stanovisko až v rámci řízení o dodatečném povolení stavby, které se přeměnilo v řízení o odstranění stavby. V závazném stanovisku ze dne 20. 1. 2016 č. j. 00050/ZV/15 vyslovil orgán ochrany přírody nesouhlas se zatrubněním předmětné části toku. Žalovaný podotkl, že závazné stanovisko samo o sobě není způsobilé vyvolat samostatné právní účinky, je však podkladem pro vydání rozhodnutí věcně a místně příslušného vodoprávního úřadu o dodatečném povolení stavby nebo o odstranění stavby. Provedením vodního díla bez závazného stanoviska orgánu ochrany přírody žalobkyně podle žalovaného porušila ust. § 44 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny, a to bez ohledu na to, zda se jedná o pozemky v zastavěném území dle schváleného územního plánu obce, nepovolená stavba vodního díla se totiž nachází ve zvláště chráněném území, které je součástí III. zóny ochrany přírody Chráněného krajinné oblasti Žďárské vrchy. Žalovaný uvedl, že po obdržení stanoviska věcně a místně příslušný vodoprávní úřad, Městský úřad Polička, usnesením ze dne 8. 2. 2016 č. j. MP/11940/2016/OÚPraŽP/KIR zastavil řízení o dodatečném povolení vodního díla a rozhodnutím ze dne 4. 5. 2016 č. j. MP/11940/2016/OÚPraŽP/KIR nařídil žalobkyni odstranit stavbu vodního díla. Byl přesvědčen o tom, že překvalifikování skutku na naplnění skutkové podstaty přestupku podle ust. § 87 odst. 3 písm. n) zákona o ochraně přírody a krajiny bylo žalobkyni řádně oznámeno. Dále uvedl, že neshledává rozpor mezi závazným stanoviskem a skutečným stavem, samotné zatrubnění toku a oboustranné opevnění břehů jeho koryta kamenem prolitým betonem jednoznačně představuje negativní zásah pro rostlinstvo a živočišstvo ve zvláště chráněném území, což odpovídá posouzení provedenému odbornými pracovníky AOPK ČR. Žalovaný poukázal na to, že žalobkyně neprokázala žádný veřejný zájem nadřazený zájmu ochrany přírody, na základě kterého by bylo možné souhlasit s dodatečným povolením stavby vodního díla; před realizací daného díla žalobkyně věc s příslušnými orgány neprojednávala. Žalovaný také konstatoval, že z podkladů Českého hydrometeorologického ústavu, pobočky Brno, konkrétně z dopisu ze dne 31. 8. 2015 vyplývá, že zatrubnění je kapacitně nedostatečné pro odvedení povodňových průtoků při padesátileté a stoleté vodě. Tyto závěry dle žalovaného nemůže vyvrátit ani posudek hydrogeologa, na který se odvolávala žalobkyně, otázka průtočnosti propustku je otázkou hydrauliky, ne hydrogeologie. Žalovaný dodal, že černou stavbu žalobkyně nelze srovnávat se stavbou propustku na toku Hlučál, která byla provedena z důvodu nutnosti křížení toku s komunikací, a proto se jedná o stavbu veřejnou s veřejným zájmem užívání dopravní cesty. Podotkl, že závazné stanovisko bylo vydáno v rámci řízení o odstranění stavby vodního díla, je soudně přezkoumatelné při případném podání žaloby proti rozhodnutí o nepovolení stavby vodního díla. Žalovaný také uvedl, že při překvalifikování skutkové podstaty vycházely správní orgány z toho, že se jedná o jeden

skutek, tedy o vyhotovení černé stavby na vodním toku v území se speciální ochranou přírody. Tuto stavbu žalobkyně používala bez souhlasu orgánu ochrany přírody, do vydání napadeného rozhodnutí stavbu neodstranila. Měl také za to, že ust. § 87 odst. 3 písm. n) zákona o ochraně přírody a krajiny bylo použito správně, k negativnímu zásahu došlo v území se speciální ochranou, a to ve III. zóně odstupňované ochrany přírody a krajiny v Chráněné krajinné oblasti Žďárské vrchy. Tento protiprávní stav žalobkyně udržovala tím, že užívala terénní úpravy spojené se zatrubněním toku a zpevněním břehů toku. Pokud jde o věcnou a místní příslušnost AOPK ČR, regionální pracoviště Chráněná krajinná oblast Žďárské vrchy, odkázal na ust. § 87 odst. 3 písm. n) a ust. § 78 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny, příslušnost daného úřadu byla dána. Žalovaný odmítl, že by správní orgány skutkovou podstatu přestupku podle ust. § 87 odst. 3 písm. n) zákona o ochraně přírody a krajiny jakkoli dotvářely, ve výroku napadeného rozhodnutí a v jeho odůvodnění bylo upřesněno, čím žalobkyně skutkovou podstatu naplnila, což jí bylo prokázáno, pokuta byla uložena oprávněně. Ve svém rozhodnutí odůvodnil i výši pokuty, což učinil také správní orgán prvního stupně, v úvahu byly vzaty všechny shledané přítěžující i polehčující okolnosti. Žalovaný měl za to, že nedošlo k žádnému pochybení, řádně byl specifikován přestupek, kterého se žalobkyně dopustila, bylo též vymezeno její jednání, kterým se dopustila tohoto přestupku, a to určitě a tak, že je u něj vyloučena možnost záměny se skutkem jiným. Žalobkyně dle žalovaného nemůže mít pochybnosti o tom, jaké jednání je jí vytýkáno. Dodal, že žalobkyně nebyla v průběhu správního řízení zkrácena na svých právech. Závěrem odkázal na žalobou napadené rozhodnutí a na rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a navrhl, aby soud žalobu zamítl.

4. Podáním ze dne 17. 4. 2018 žalobkyně namítala zaujatost referenta AOPK ČR, regionální pracoviště Chráněná krajinná oblast Žďárské vrchy, Ing. J. H., který řešil pouze její stavbu, nikoli též ostatní stavby na stejném toku.
5. Na jednání konaném před zdejším soudem dne 24. 10. 2019 účastníci setrvali na svých právních názorech a procesních stanoviscích.
6. Správní spis pak obsahuje následující pro danou věc podstatné dokumenty: příkaz správního orgánu prvního stupně ze dne 26. 1. 2016 č. j. SR/0004/ZV/2016-1, oznámení pokračování v řízení a nařízení ústního jednání ze dne 23. 2. 2016 č. j. SR/0004/ZV/2016-3, protokol o ústním jednání ze dne 30. 5. 2016 č. j. SR/0004/ZV/2016-8, protokol o průběhu ústního jednání spojeného s šetřením na místě nepovolené stavby v k. ú. x ze dne 10. 7. 2015 č. j. MP/15748/2015/OÚPRaŽP/KIR vydaný Městským úřadem Políčka, odboru územního plánování, rozvoje a životního prostředí, rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 30. 6. 2016 č. j. SR/0004/ZV/2016-10, odvolání žalobkyně ze dne 21. 7. 2016, žalobou napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 11. 2016 č.j.: 1916/560/16 54937/ENV/16.
7. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
8. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 10. 7. 2015 proběhlo ústní jednání spojené s šetřením na místě nepovolené stavby v katastrálním území x. Předmětem řízení byla stavba vodního

díla u rodinného domu č. e. x v k. ú. x na pozemcích parc. č. x, x v k. ú. x. Jednání se zúčastnil mimo jiné zástupce správního orgánu prvního stupně. Dne 26. 1. 2016 byl vydán příkaz č. j. SR/0004/ZV/2016-1, kterým byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku podle ust. § 87 odst. 2 písm. f) zákona o ochraně přírody a krajiny, kterého se dopustila tím, že na pozemku p. č. x v k. ú. x v letech 2013-2014 provedla zatrubnění a technickou úpravu části toku. Za uvedený přestupek jí byla uložena pokuta ve výši 10 000 Kč. Žalobkyně podala proti tomuto příkazu odpor a v souladu s ust. § 87 odst. 4 zákona o přestupcích se příkaz zrušil a v řízení se pokračovalo. Žalobkyně byla o uvedeném informována oznámením ze dne 23. 2. 2016 č. j. SR/0004/ZV/2016-3, kterým zároveň došlo k nařízení ústního jednání na 14. 3. 2016 a ke změně právní kvalifikace skutku, který byl předmětem řízení – nově se měla žalobkyně dopustit přestupku podle ust. § 87 odst. 3 písm. n) zákona o ochraně přírody a krajiny, tohoto přestupku se měla dopouštět tím, že v letech 2013-2014 ve zvláště chráněném území Chráněné krajinné oblasti Žďárské vrchy na pozemku p. č. x v k. ú. x provedla zatrubnění a technickou úpravu části vodního toku, tj. vodní dílo ve smyslu vodního zákona, bez závazného stanoviska podle ust. § 44 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny, resp. za vydaného nesouhlasného stanoviska ze dne 20. 1. 2016 č. j. 00050/ZV/15 příslušného orgánu ochrany přírody, a toto vodní dílo bez platného právního titulu doposud neodstranila a provozuje jej. Vzhledem k tomu, že se žalobkyně z ústního jednání nařízeného na den 14. 3. 2016 omluvila, bylo ústní jednání nařízeno na den 30. 5. 2016 (nařízení ústního jednání v náhradním termínu a předvolání obviněné ze dne 16. 5. 2016 č. j. SR/0004/ZV/2016-7). Dne 30. 5. 2016 proběhlo ústní jednání, při kterém žalobkyně uvedla, že stavba byla provedena v letech 2012-2013, a namítala, že podle ust. § 20 odst. 1 zákona o přestupcích došlo k zániku odpovědnosti za daný přestupek. Následně bylo vydáno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 30. 6. 2016 č. j. SR/0004/ZV/2016-10, kterým byla žalobkyně shledána vinnou ze spáchání přestupku podle ust. § 87 odst. 3 písm. n) zákona o ochraně přírody a krajiny, kterého se dopustila tím, že vykonávala ve zvláště chráněném území činnost, pro kterou je vyžadován souhlas orgánu ochrany přírody, bez tohoto souhlasu. Žalobkyně se přestupku dopustila z nedbalosti tím, že v letech 2012-2013 ve zvláště chráněném území Chráněné krajinné oblasti Žďárské vrchy na pozemku p. č. x v k. ú. x provedla zatrubnění a technickou úpravu části vodního toku, tj. vodní dílo ve smyslu vodního zákona, bez závazného stanoviska podle ust. § 44 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny, resp. za vydaného nesouhlasného stanoviska ze dne 20. 1. 2016 č. j. 00050/ZV/15 příslušného orgánu ochrany přírody, tj. Agentury ochrany přírody a krajiny České republiky, a toto vodní dílo bez platného právního titulu doposud neodstranila a provozuje jej. Za tento přestupek jí byla podle ust. § 87 odst. 3 písm. n) zákona o ochraně přírody a krajiny uložena pokuta ve výši 10 000 Kč. Současně byla žalobkyni podle ust. § 79 odst. 1 zákona o přestupcích uložena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání. Rozhodnutím žalovaného ze dne 14. 11. 2016 č. j. 1916/560/16 54937/ENV/16 bylo odvolání žalobkyně zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrzeno.

9. Soud posoudil předmětnou věc následovně:

10. Podle ust. § 87 odst. 3 písm. n) zákona o ochraně přírody a krajiny, ve znění účinném do 30. 6. 2017, *orgán ochrany přírody uloží pokutu až do výše 100 000 Kč fyzické osobě, která se dopustí přestupku tím, že vykonává ve zvláště chráněném území, označeném smluvně chráněném území, evropsky významné lokalitě nebo ptačí oblasti činnost zakázanou nebo vykonává činnost, pro kterou je vyžadován souhlas orgánu ochrany přírody, bez tohoto souhlasu.*

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

11. Podle ust. § 87 odst. 2 písm. f) zákona o ochraně přírody a krajiny, ve znění účinném do 30. 6. 2017, *orgán ochrany přírody uloží pokutu ve výši do 20 000 Kč fyzické osobě, která se dopustí přestupku tím, že provádí škodlivý zásah do významného krajinného prvku bez souhlasu orgánu ochrany přírody.*
12. Podle ust. § 44 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny *bez závazného stanoviska orgánu ochrany přírody nelze učinit ohlášení stavby, vydat územní rozhodnutí, územní souhlas, stavební povolení, rozhodnutí o změně užívání stavby, kolaudační souhlas, je-li spojen se změnou stavby, povolení k odstranění stavby či k provedení terénních úprav podle stavebního zákona, povolení k nakládání s vodami a k vodním dílům, povolení k některým činnostem či udělit souhlas podle vodního zákona na území národního parku nebo chráněné krajinné oblasti.*
13. K námitkám žalobkyně týkajícím se neurčitosti a nezákonnosti rozhodnutí žalovaného Městský soud v Praze uvádí, že považuje výrok jak rozhodnutí žalovaného, tak rozhodnutí správního orgánu prvního stupně za dostatečně určitý a srozumitelný – správní orgány řádně popsaly skutek, v němž je spatřováno porušení právních povinností, a uvedly právní kvalifikaci daného protiprávního jednání. Žalobkyně byla shledána vinnou ze spáchání přestupku podle ust. § 87 odst. 3 písm. n) zákona o ochraně přírody a krajiny, kterého se dopustila tím, že vykonává ve zvláště chráněném území činnost, pro kterou je vyžadován souhlas orgánu ochrany přírody, bez tohoto souhlasu. Tohoto přestupku se dopustila z nedbalosti tím, že v letech 2012-2013 ve zvláště chráněném území Chráněné krajinné oblasti Žďárské vrchy na pozemku p. č. x v k. ú. x provedla zatrubnění a technickou úpravu části toku, tj. vodní dílo ve smyslu vodního zákona, bez závazného stanoviska podle ust. § 44 zákona o ochraně přírody a krajiny, resp. za vydání nesouhlasného stanoviska ze dne 20. 1. 2016 č. j. 00050/ZV/15 příslušného orgánu ochrany přírody (AOPK ČR) a toto vodní dílo bez platného právního titulu doposud neodstranila a provozuje jej. V daném případě je rozhodné, že žalobkyně provedla vodní dílo, aniž by k takovému konání měla souhlas vyžadovaný právní úpravou – podle ust. § 44 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny je k povolení k vodnímu dílu třeba mít nejprve závazné stanovisko orgánu ochrany přírody, podle ust. § 55 odst. 1 písm. b) vodního zákona je vodním dílem stavba, kterou se upravuje koryto vodního toku. Pro provedené úpravy tedy žalobkyně nepochybně potřebovala závazné stanovisko orgánu ochrany přírody – v letech 2012-2013 však realizovala zatrubnění a technickou úpravu části toku, aniž by měla souhlas s provedením těchto úprav. Žalobkyně tento protiprávní stav udržovala, stavbu užívala a neodstranila ji. Městský soud v Praze má za to, že popsané jednání žalobkyně naplňuje znaky trvajících přestupků. Žalobkyně vyvolala protiprávní stav a nadále ho udržovala. K vymezení trvajících přestupků lze odkázat např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 6. 2011 č. j. 9 As 101/2010-101, ve kterém se uvádí: „Ostatně k charakteru těchto druhů deliktů a možnosti jejich postihu se již vyjadřoval i Nejvyšší správní soud, a to ve svém rozsudku ze dne 22. 2. 2005, č. j. 5 A 164/2002 - 44, publikovaném pod č. 832/2006 Sb. NSS, dostupném též z www.nssoud.cz, stejně jako i dále uvedená rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. V citovaném rozhodnutí zdejší soud uvedl, že za trvalý správní delikt lze považovat takový správní delikt, jímž pachatel vyvolá protiprávní stav, který posléze udržuje, popřípadě jímž udržuje protiprávní stav, aniž jej vyvolal. Zákon postihuje právě ono udržování protiprávního stavu. Jednání, jímž pachatel udržuje protiprávní stav, závadný z hlediska správního práva, tvoří jeden skutek a jeden správní delikt až do okamžiku ukončení deliktního jednání, tj. až do okamžiku odstranění protiprávního stavu – v daném případě tedy do okamžiku nabytí právní moci kolaudačního rozhodnutí nebo ukončení užívání stavby.“ Právní věta vyslovená v citovaném rozsudku se pak vztahuje k běhu lhůty pro projednání přestupku: „Jde-li o tzv.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

trvající přestupek projednáváný z úřední povinnosti, přičemž protiprávní stav nebyl dosud ukončen, běží jednorozhodná prekluzivní lhůta pro projednání takového přestupku (§ 20 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích) od okamžiku, kdy bylo osobě podezřelé z jeho spáchání doručeno oznámení o zahájení přestupkového řízení.“ Podle Městského soudu v Praze není pochyb o tom, že přestupek, kterého se dopustila žalobkyně, je přestupkem trvajícím, dané jednání tvoří jeden skutek a jeden přestupek až do okamžiku ukončení protiprávního jednání. K zániku odpovědnosti žalobkyně v důsledku plynutí času v daném případě nemohlo dojít, za počátek běhu prekluzivní lhůty pro projednání trvajícího přestupku se považuje okamžik, kdy bylo doručeno oznámení o zahájení přestupkového řízení, to bylo v daném případě zahájeno příkazem ze dne 26. 1. 2016 č. j. SR/0004/ZV/2016-1, který byl žalobkyni doručen dne 1. 2. 2016 (dle doručky založené ve správním spise). Rozhodnutí žalovaného nabylo právní moci dne 15. 11. 2016, nedošlo tedy k zániku odpovědnosti žalobkyně za přestupek dle ust. § 20 zákona o přestupcích.

14. Soud má dále za to, že z výroku napadeného rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně jednoznačně vyplývá časové období, kdy k přestupku došlo – je zřejmé, že vodní dílo bylo provedeno v letech 2012-2013 a od té doby byl udržován protiprávní stav („*toto vodní dílo bez platného titulu doposud neodstranila a provozuje jej*“). Údaj o době spáchání přestupku je ve výroku rozhodnutí jasně specifikován a nemůže být pochyb o tom, kdy přestupek trval, výrok rozhodnutí je v tomto směru zcela určitý. Tato námitka žalobkyně je nedůvodná.
15. Městský soud v Praze dále uvádí, že z protokolu o průběhu ústního jednání spojeného s šetřením na místě nepovolené stavby v katastrálním území x, sepsaného dne 10. 7. 2015, který je založen ve spise, vyplývá, že bylo provedeno zatrubnění vodního toku cca 30 m, oboustranné opevnění vodního toku v délce cca 12 m a byla navezena zemina na zatrubněný úsek. Jedná se tedy o vodní dílo ve smyslu ust. § 55 odst. 1 písm. b) vodního zákona. Toto vodní dílo provedla žalobkyně kromě cca 5 m zatrubnění v dolní části vodního díla, které provedli původní majitelé a sloužilo jako přístup na sousední pozemek. Při daném místním šetření dle protokolu sdělila právní zástupkyně žalobkyně, že žalobkyně dokončila započaté vodní dílo z důvodu bezpečnosti dětí a aby měla dobrý přístup na svůj a sousední pozemek. Dokončení konzultovala s vodohospodářem, který doporučil, aby průměr trubek odpovídal předpisům. Zástupkyně žalobkyně při místním šetření poukázala na jiná vodní díla na předmětném toku, kde je průměr trubek menší. Přítomní zástupci Lesů České republiky, s. p., AOPK ČR a obce požadovali odstranění stavby vzhledem k hrozbě lokálních povodní a degradaci vodního toku. Při ústním jednání, které se konalo dne 30. 5. 2016, žalobkyně předložila fotografie stavby, která se uskutečnila v letech 2012-2013, dále namítala, že došlo k zániku odpovědnosti za přestupek dle ust. § 20 odst. 1 zákona o přestupcích (protokol o ústním jednání ze dne 30. 5. 2016 č. j. SR/0004/ZV/2016-8). Z uvedeného je zřejmé, že žalobkyně provedení stavby nepopírala, pouze poukázala na to, kdy bylo vodní dílo realizováno a na to, že její odpovědnost za přestupek již zanikla. Není tedy sporu o tom, že žalobkyně provedla vodní dílo, aniž by měla potřebný souhlas – závazné stanovisko dle ust. § 44 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny.
16. Co se týče námítky, že správní orgány nezohlednily skutečný stav vodního toku, Městský soud v Praze podotýká, že přestupek žalobkyně spočívá ve vykonávání činnosti – stavby vodního díla, jeho užívání a neodstranění, tedy v nastolení protiprávního stavu a jeho udržování. Skutečnost, jakou měrou dané jednání žalobkyně vedlo k porušení právem

chráněného zájmu na ochraně přírody (k degradaci vodního toku), není rozhodné pro vyvození odpovědnosti žalobkyně. Protiprávní jednání žalobkyně bylo prokázáno bez důvodných pochybností, míra degradace vodního díla, popř. jeho skutečný stav, mohou být zohlednitelné v rámci úvah o výši sankce. Soud uzavírá, že jednání žalobkyně nepochybně bylo způsobilé daný zájem minimálně ohrozit – provádění a užívání nepovolených staveb v chráněné krajinné oblasti nepochybně dosahuje takové společenské nebezpečnosti, že bylo namístě ho postihnout. Nezohlednění skutečného stavu vodního toku tak Městský soud v Praze nepovažuje za vadu, která by způsobovala nezákonnost vydaných rozhodnutí. Při výměře uložené pokuty bylo ve prospěch žalobkyně přihlédnuto k tomu, že žalobkyně v průběhu správního řízení se správním orgánem spolupracovala a že se z její strany jednalo o první zjištěné porušení zákona o ochraně přírody a krajiny, dále k tomu, že se jedná o potok protékající urbanizovanou částí obce, na druhou stranu stavba byla realizována ve zvláště chráněné krajinné oblasti. Uvedené vedlo k uložení pokuty ve výši 10 000 Kč, tedy částky při spodní hranici zákonné sazby [za přestupek podle ust. § 87 odst. 3 písm. n) zákona o ochraně přírody a krajiny lze uložit pokutu do výše 100 000 Kč].

17. Žalobkyně žalovanému vytýkala, že se nevypořádal se všemi jejími námitkami, zejména s rozporem závazného stanoviska se skutečným stavem. K této námitce soud v první řadě poukazuje na to, že v letech 2012-2013 žalobkyně provedla stavbu bez souhlasu orgánu ochrany přírody a krajiny a o závazné stanovisko žádala až na počátku roku 2016, tedy po více než dvou letech od dokončení stavby vodního díla. Agentura ochrany přírody a krajiny České republiky obdržela žádost žalobkyně o stanovisko k dodatečnému povolení stavby vodního díla dne 6. 1. 2016, dne 20. 1. 2016 bylo vydáno závazné stanovisko č. j. 00050/ZV/15, jímž AOPK ČR vyjádřila svůj nesouhlas s dodatečným povolením stavby předmětného vodního díla. Městský soud v Praze je toho názoru, že se žalovaný řádně vypořádal s obsahem odvolání žalobkyně. Žalovaný zejména uvedl, proč považuje jednání žalobkyně za protiprávní a proč nepřisvědčil jejím námitkám. Dostatečně zdůvodnil, v čem spočíval trvalý charakter daného přestupku, tedy že žalobkyně vyvolala protiprávní stav a ten následně udržovala (jinými slovy provedla vodní dílo, provozovala ho a neodstranila ho), zabýval se též obsahem a charakterem vydaného závazného stanoviska AOPK ČR (soud znovu upozorňuje na to, že stanovisko bylo vydáno až dne 20. 1. 2016 pro účely řízení o dodatečném povolení stavby, stavba byla dokončena v roce 2013), zejména tím, že orgán ochrany přírody nesouhlasil s dodatečným povolením stavby vodního díla (dle rozhodnutí žalovaného bylo rozhodnutím ze dne 4. 5. 2016 č. j. MP/11940/2016/OÚPraŽP nařízeno odstranění stavby vodního díla).
18. Městský soud v Praze k námitkám žalobkyně vztahujícím se k existenci jiných zatrubnění vodního toku v obci x konstatuje, že předmětem správního řízení a nyní i řízení soudního je stavba vodního díla, kterou provedla žalobkyně na pozemku parc. č. x v katastrálním území x, soulad provedení případných jiných podobných staveb s právními předpisy není v daném řízení posuzován.
19. Pokud jde o námitky týkající se závazného stanoviska ze dne 20. 1. 2016 č. j. 00050/ZV/15, Městský soud v Praze poukazuje na to, že dané závazné stanovisko bylo vydáno pro účely vydání rozhodnutí o dodatečném povolení stavby nebo o odstranění stavby, v daných řízeních představovalo závazný podklad pro vydání rozhodnutí (žalobkyně by se mohla soudního přezkumu předmětného stanoviska domáhat v řízení o žalobě proti takovým rozhodnutím). V řízení ve věci přestupku není pro správní orgán závazné, nejedná se o řízení dle zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu. Správní orgán

prvního stupně a žalovaný z něj tedy vycházely pouze jako z podpůrného podkladu – žalobkyně v letech 2012-2013 realizovala stavbu vodního díla, aniž by k tomu měla souhlas orgánu ochrany přírody, stavbu neodstranila, a to ani po vydání závazného stanoviska ze dne 20. 1. 2016, kterým AOPK ČR nesouhlasila s dodatečným povolením stavby. Žalobkyně neměla potřebné schválení k provedení zatrubnění a technické úpravy vodního díla, přestupek žalobkyně spočívá v tom, že ve zvláště chráněném území vykonávala činnost, pro kterou je vyžadován souhlas orgánu ochrany přírody, bez tohoto souhlasu. Pro posuzovanou věc je tedy rozhodné, že žalobkyně v letech 2012-2013 realizovala stavbu vodního díla, aniž by k tomu měla souhlas orgánu ochrany přírody, vodní dílo provozovala a do doby zahájení řízení o přestupku ho neodstranila (a to ani po vydání daného závazného stanoviska ze dne 20. 1. 2016 č. j. 00050/ZV/15). Tímto jednáním došlo k naplnění skutkové podstaty přestupku podle ust. § 87 odst. 3 písm. n) zákona o ochraně přírody a krajiny. Námitky, které žalobkyně vznášejí proti obsahu závazného stanoviska, nemohou na výše uvedeném nic změnit. Před započítáním stavby vodního díla žalobkyně o souhlas nepožádala, přesto vodní tok zatrubnila a upravila, čímž nepochybně došlo k naplnění skutkové podstaty přestupku podle ust. § 87 odst. 3 písm. n) zákona o ochraně přírody a krajiny. Soud dodává, že mohlo dojít ke způsobení škod na životním prostředí (zatrubnění a úprava vodního toku mohly vést ke změně prostředí, mohly ohrozit tam se nacházející živočišstvo a rostlinstvo), právem chráněný zájem byl nepochybně minimálně ohrožen. Pokud jde o žalobkynin předložené stanovisko ke kapacitě zatrubnění potoka ze dne 27. 10. 2015, Městský soud v Praze uvádí, že toto stanovisko nepředstavuje souhlas orgánu ochrany přírody s provedeným vodním dílem, skutečnosti rozhodné pro posouzení protiprávního jednání žalobkyně byly popsány výše. Žalovaný ve svém rozhodnutí řádně odůvodnil, v čem spáchaný přestupek spočíval. Dané námitky žalobkyně tak nejsou důvodné.

20. K argumentaci žalobkyně ohledně definice vytýkaného skutku Městský soud v Praze uvádí, že žalobkyně byla o změně právní kvalifikace i vymezení skutku řádně informována, a to v oznámení pokračování v řízení a nařízení ústního jednání ze dne 23. 2. 2016 č. j. SR/0004/ZV/2016-3. Takový postup je zcela v souladu s právními předpisy. Pokud jde o změnu vymezení skutku, soud má za to, že totožnost skutku zůstala zachována – jak v příkazu, tak později ve správním řízení bylo žalobkyni vytýkáno, že provedla stavbu vodního díla, aniž by měla souhlas orgánu ochrany přírody. Dalšími uváděnými skutečnostmi bylo vymezení skutku pouze upřesňováno. Městský soud v Praze k tomuto odkazuje na usnesení Ústavního soudu ze dne 17. 7. 2002, sp. zn. II ÚS 143/02, ve kterém se uvádí: *„Dle současných závěrů teorie i praxe totožnost skutku v poměru obžaloby a rozhodnutí o ní bude zachována - samozřejmě vedle naprosté shody jednání i následku - také tehdy, je-li dána shoda alespoň v jednání při rozdílném následku nebo shoda alespoň v následku při rozdílném jednání, ale rovněž i tehdy, je-li jednání nebo následek (případně obojí) shodné alespoň částečně, za předpokladu, že bude dána shoda v podstatných okolnostech, jimiž se rozumí zejména skutkové okolnosti charakterizující jednání nebo následek z hlediska právní kvalifikace, která přichází v úvahu.“* K dané otázce je možné poukázat také na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2011 č. j. 2 Afs 91/2009-149: *„Mezi takto vymezeným sdělením předmětu sankčního řízení (jímž se, z logiky věci, každé sankční řízení více či méně formálním způsobem zabývá) a popisem skutku v meritorním rozhodnutí ve věci, pak musí existovat alespoň v podstatných rysech soulad, a to zcela v intencích stěžovatelem citovaného odůvodnění nálezu Ústavního soudu (shodně viz rozsudek zdejšího soudu ze dne 17. 1. 2007, č. j. 2 As 60/2006 - 53, in č. 1163/2007 Sb. NSS). (...) Na rozdíl od skutkového vymezení stíhaného jednání, kde lze v*

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

průběhu řízení připustit (jak již bylo výše naznačeno) jen jeho určitá upřesnění či zúžení, změně právní kvalifikace takového jednání principiálně nic nebrání. Je však vždy nutno trvat na požadavku, aby stíhaná osoba byla se změnou právního hodnocení věci seznámena a byl jí dán dostatečný prostor přizpůsobit této skutečnosti její obhajobu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 2005, č. j. 2 As 44/2004 - 62, publikovaný pod č. 1378/2007 Sb. NSS, a ze dne 20. 11. 2003, č. j. 5 A 73/2002 - 34, publikovaný pod č. 296/2004 Sb. NSS).“ Uvedené požadavky byly bezesporu naplněny – byla zachována totožnost skutku v souladu s výše citovanou judikaturou, žalobkyně byla informována o změně právní kvalifikace a bylo jí umožněno se k věci vyjádřit i po této změně.

21. Co se týče námitky, že správní orgány nedefinovaly, co se rozumí provozováním vodního díla, Městský soud v Praze v tomto vadu, pro kterou by bylo nutné napadené rozhodnutí zrušit, nespatřuje. Žalobkyně provedla stavbu vodního díla, aniž by k tomu měla potřebný souhlas orgánu ochrany přírody, následně tento protiprávní stav udržovala a neodstranila jej. Správní orgány použily výrazu „provozovala“, soud tento výraz nepovažuje za nejvhodnější, avšak jeho použitím se nejedná o vadu, která by měla vést ke zrušení napadeného rozhodnutí. Soud má totiž za to, že provozování vodního díla lze v tomto případě chápat jako jeho užívání, např. za účelem snadnějšího přístupu na svůj a sousední pozemek, což žalobkyně, resp. její právní zástupkyně, uvedla při místním šetření jako důvod zatrubnění a úpravy vodního toku. Na další důvody provedení dané stavby poukazovala žalobkyně až později, ani tyto důvody však žalobkyni nezabavovaly povinnosti opatřit si k dané stavbě souhlas orgánu ochrany přírody.
22. Žalobkyně dále namítala, že skutková podstata přestupku podle ust. § 87 odst. 3 písm. n) zákona o ochraně přírody a krajiny je definována jednáním, nikoli způsobeným následkem. Městský soud v Praze se již výše zabýval otázkou posouzení daného přestupku jako přestupku trvajících a potvrdil správnost úvah žalovaného. Žalobkyně provedla stavbu vodního díla v chráněné krajinné oblasti, aniž by k tomu měla potřebný souhlas, nastolila tak protiprávní stav, který následně udržovala, jednoznačně tak vykonávala ve zvláště chráněném území činnost, pro kterou je vyžadován souhlas orgánu ochrany přírody, bez tohoto souhlasu. O naplnění skutkové podstaty přestupku podle ust. § 87 odst. 3 písm. n) zákona o ochraně přírody a krajiny ani o trvajícím charakteru daného přestupku nemůže být pochyb.
23. Podle ust. § 52 písm. b) zákona o přestupcích přestupky projednávají jiné správní orgány, stanoví-li tak zákon. Jak již bylo výše uvedeno, žalobkyně byla sankcionována pro spáchání přestupku podle ust. § 87 odst. 3 písm. n) zákona o ochraně přírody a krajiny, který stanoví, že pokutu uloží orgán ochrany přírody. Orgánem ochrany přírody v dané věci je pak ve smyslu ust. § 78 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny AOPK ČR (Agentura na území chráněných krajinných oblastí, nejde-li o vojenské újezdy, vykonává státní správu v ochraně přírody a krajiny v rozsahu působnosti pověřených obecních úřadů, obecních úřadů obcí s rozšířenou působností a krajských úřadů, není-li podle tohoto zákona příslušné Ministerstvo životního prostředí. Agentura dále na území národních přírodních rezervací, národních přírodních památek a ochranných pásem těchto zvláště chráněných území, nejde-li o vojenské újezdy nebo o území národních parků a jejich ochranných pásem, vykonává státní správu v ochraně přírody a krajiny v rozsahu působnosti obecních úřadů, pověřených obecních úřadů, obecních úřadů obcí s rozšířenou působností a krajských úřadů, není-li podle tohoto zákona příslušné Ministerstvo životního prostředí.) Ve věci tedy rozhodoval věcně příslušný správní orgán a to Agentura ochrany přírody a krajiny České

republiky, regionální pracoviště Správy chráněné krajinné oblasti Žďárské vrchy. Námitka žalobkyně, že ve věci rozhodoval věcně nepřislušný správní orgán, tak není důvodná.

24. Co se týče namítané podjatosti referenta AOPK ČR, Městský soud v Praze uvádí, že tato námitka byla uplatněna opožděně, žalobkyně podání, ve kterém tuto námitku uvedla, zaslala až dne 17. 4. 2018, přičemž podle ust. § 71 odst. 2 věta třetí s. ř. s. lze žalobu rozšířit o další žalobní body jen ve lhůtě pro podání žaloby (napadené rozhodnutí žalované bylo žalobkyni doručeno dne 15. 11. 2016, lhůta pro podání žaloby běžela dle ust. § 72 odst. 1 s. ř. s. do 15. 1. 2016), proto se k ní soud nebude vyjadřovat. Městský soud v Praze dodává, že na existenci jiných vodních děl na předmětném vodním toku žalobkyně poukazovala již v žalobě a soud se s touto námitkou vypořádal výše.
25. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
26. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 24. října 2019

JUDr. Marcela Rousková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.